Pregaria.cat

Entrada

Del que es veu al que no es veu

Per LauraR el dj., 20/02/2025 - 08:40

Aquest podria ser el títol d'un llibre de poesia, on l'escriptor vessa en paraules la bellesa del món, o també la d'un assaig filosòfic quan hom comunica la profunditat del que és real. Però, no, és el títol d'un escrit sobre la realitat, nosaltres i com pregar.

Tot el que ens entra pels sentits, si ho fem amb atenció, ens desclou noves dimensions de la vida tan reals com real és el que hem vist, tocat, escoltat o olorat.

Tenim molts exemples al nostre envoltant.

Fa unes setmanes s'intentà desnonar uns veïns, no els van renovar el contracte per poder convertir l'edifici en pisos de lloguer temporada. El dia assenyalat una multitud es va fer present per evitar-ho, determinada a tornar a venir tots els dies que s' intentés. En veure el ferm suport de la ciutadania, es va trobar una solució. La realitat que es va veure, la multitud de ciutadans anònims donant el seu temps a qui estava en situació de vulnerabilitat, ens parla de la generositat, una actitud que no es veu i que no s'improvisa. I va ser aquesta que posà les persones en moviment. Quantes altres coneixien que es produiria el desnonament, però no es varen fer presents? El que no es veu és l'origen del canvi que es veu.

El tren ofereix un altre exemple. Dins d'un vagó pots trobar un grup d'adolescents burletes asseguts al costat d'una silenciosa parella d'avis, a prop d'una família d'immigrants que amb prou feines aconsegueixen fer callar la seva criatura. Més enllà, una noia conversa amb el seu gosset; un home jove fa feina amb l'ordinador; una senyora, amb posat fatigat, mira en el seient del davant a qui està doblegat i cobert per una dessuadora amb caputxa.

El que percebem a través dels nostres ulls, oïdes, olfacte és molt probable que es tradueixi immediatament en judicis fàcils. En canvi, depèn de la qualitat de la nostra atenció el fet de veure en aquestes persones la inseguretat del jovent, la pacífica saviesa de haver viscut, l'esforç de qui lluita per una vida millor, la necessitat humana d'afecte, l'afany per obrir-se camí a la vida, la debilitat de l'ésser humà i el sentir-se enfonsat sota el pes de viure.

Aquestes situacions internes són el revers de què veiem i són tan reals com tot el que ens entra pels nostres sentits, i segons com els veiem, actuarem.

Aquests són dos exemples dels que la vida quotidiana n'està plena.

Pregar la realitat significa adornar-se de la importància del que no es veu per a poder canviar el que es veu. En altres casos, significa passar d'allò que es veu a allò que no es veu, així s'evita reaccionar amb prejudicis, i es pot actuar, segons les pròpies possibilitats, d'acord amb la situació de la persona.

En tots dos casos, actuar segons el que no es veu és el que fa justícia a la realitat. Si aquestes paraules poden semblar una formulació abstracta, les següents paraules de Jesús «*Feu als altres tot allò que voleu que ells us facin; aquest és el resum de la Llei i els Profetes*» Mateu 7:12 són més entenedores i incisives.